

Ajuntament de Castellar del Vallès

Elio Ziglioli type unknown
Elio Ziglioli

Dissabte 4 de març de 2023

Cinema

"Un vas d'aigua per a l'Elio"

Inclou el lliurament de la Medalla de la Vila a Pere Joan Ventura

L'abonament no és vàlid per a aquesta sessió del BRAM! Castellarenc. Reserva [aquí](#) les teves entrades.

VO en català

Any: 2023

Durada: 72 min

País: Catalunya

Gènere: Documental

Direcció: Pere Joan Ventura

Ajudantia de direcció: Lucía Andújar

Direcció de producció: Enric Escofet Pacreu

Producció: Lucía Andújar, Enric Escofet Pacreu

Guió: Gemma Alfós, Lucía Andújar, Georgina Cisquella, Anastasi Rinos,

Pere Joan Ventura

Càmera: Lucía Andújar, Aymar del Amo, Oriol Díez Ferrer, Enric Escofet Pacreu, Pere Joan Ventura, Lluís Zayas

So directe: Martí Albert, Enric Escofet Pacreu, Anastasi Rinos

Muntatge: Anastasi Rinos, Gemma Alfós

Música: Miguel Ariza

Correcció de color i coordinació de postproducció: Gemma Alfós, Anastasi Rinos

Grafisme: Carles Martínez

Efectes digitals: Marc Andrés

Edició de diàlegs: Guillem Giró

Mescla de so: Francesc Gonzalves

Disseny dossier: Amets Contese

Campanya Goto: Macarena Berjano Millán, Anna Ventura Cisquella

Comunicació: Anna Ventura Cisquella

Fotografia: Quim Pascual

Elio: Fran Fernández

Maquillatge: Anna Ramírez

Assessor historiogràfic: Argimiro Ferrero

Una producció de Mallerich Films Paco Poch amb el suport de l'Ajuntament de Castellar del Vallès i de la Filmoteca de Catalunya i amb el micromecenatge de 150 particulars i entitats.

Sinopsi:

L'any 2018 un historiador de Sant Celoni, Argimiro Ferrero, i un expert en la muntanya de Sant Llorenç del Munt, Jordi Guillemot, descobreixen, al mateix temps i per diferents camins, la identitat del cadàver d'un maqui de 22 anys torturat i assassinat per la guàrdia civil el 1949 a Castellar del Vallès. Es deia Elio Ziglioli i era nascut a Lovere, al nord d'Itàlia.

Les seves recerques els portaran a connectar amb la família de l'Elio, que l'havia buscat infructuosament durant dècades. Enrica Volpi, Roberto Ziglioli i la seva filla Federica, familiars de Elio, descobreixen seixanta anys més tard el misteri de quan i per què l'Elio va desaparèixer sense deixar rastre.

El director: Pere Joan Ventura

El castellarenc Pere Joan Ventura (1946) és un reconegut realitzador que va cursar estudis de tècnica i llenguatge cinematogràfic a l'escola Aixelà de Barcelona. Des de 1972 ha treballat com a operador de cinema, reporter gràfic, realitzador, fotògraf i ajudant de direcció i càmera.

Als anys 70 va ser un dels membres fundadors del col·lectiu de cine militant "Grup de Producció", dedicat al rodatge clandestí de materials informatius i curtsmetratges que s'enviaven a televisions estrangeres.

El 1977 va començar a treballar a Televisió Espanyola de Catalunya com a operador de cinema i reporter gràfic, posteriorment es va incorporar als Serveis Informatius de TVE i va exercir funcions de realitzador i editor en programes com *Quién sabe dónde*, *Buscados con cargo* o *Los años vividos* (Premi Ondas 1992).

D'entre la trentena de produccions realitzades destaca la seva participació en diverses obres cinematogràfiques de Pere Portabella als anys 70 i 80 i també la seva tasca d'ajudant de direcció en diverses pel·lícules de Vicente Aranda, com *Tiempo*

de silencio (1986), *El Lute I: camina o revienta* (1988) o *El amante bilingüe* (1992).

El 2003 va aconseguir el Premi Goya al Millor Documental amb *El efecto Iguazú*, que tracta sobre els treballadors a l'atur de Sintel que van acampar a la Castellana de Madrid. El 2004 va participar a *Hay motivo*, una sèrie de 32 curtsmetratges en els quals es critiquen diversos aspectes de la realitat social espanyola i, sobretot, el govern del Partit Popular en diferents temes socials i polítics. Aquest documental li val una segona nominació al Goya. També el 2004 va participar en *Un mundo a cada rato*, documental produït en col·laboració amb UNICEF per a contribuir a la protecció dels drets de la infància amb el segment *La vida efímera*, rodat a Guinea Equatorial.

El 2015 va dirigir *No estamos solos*, un documental produït per Pere Portabella i El Gran Wyoming en el qual es recullen diferents històries, personals i grupals, sobre alguns dels moviments socials més rellevants dels últims anys, des de la Marea Blanca a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, passant per La Solfónica o les Comadres de Gijón.

Va ser impulsor del cineclub de Castellar del Vallès als anys 70, de fort component antifranquista. Més recentment, ha participat també en la recuperació de les projeccions cinematogràfiques a la vila, amb l'impuls de la Mostra de Cinema de Castellar del Vallès BRAM! (nascuda el 2009) i amb la creació del Club Cinema Castellar Vallès, del qual és president des de la seva fundació el 2011.

El Ple municipal del 20 de desembre de 2023 va aprovar per unanimitat l'atorgament a Pere Joan Ventura del màxim reconeixement del municipi, la Medalla de la Vila, per tal de distingir la seva trajectòria professional i la seva contribució a la cultura com a impulsor del cineclubisme a Castellar del Vallès i de la mostra BRAM!

Filmografia

2023 *Un vas d'aigua per a l'Elio* (documental)

2018 *Un vas d'aigua per a l'Elio* (curtmetratge)

2015 *No estamos solos* (documental)

2013 *Plou i fa sol* (documental)

2004 *Hay motivo* (documental)

2004 *En el mundo a cada rato* (documental)

2002 *El efecto Iguazú* (documental)

1999 *Me estoy quitando* (documental)

1998 *Guatemala: La hora de la verdad* (documental)

1995 *Subcomandante Marcos: Viaje al sueño zapatista* (documental)

1990?92 *Los años vividos* (programa de televisió)

1981 *Diada Nacional de Catalunya* (reportatge)

1980 *Badalona contaminació* (reportatge)

1979 *L'Ajuntament de Barcelona* (reportatge)

1970 *Sidón mata a Basora*

1970 *Les cadires* (curtmetratge)

Memòria del director

Un dia em vaig trobar amb l'Ignasi Giménez, alcalde del meu poble, Castellar del Vallès, i em va explicar que gràcies a les investigacions d'un historiador de la zona i un expert en la muntanya de Sant Llorenç de Munt havien aconseguit descobrir l'assassinat d'un jove italià, abatut per la guàrdia civil per ser membre del maquis. També sospitaven que aquest podia estar enterrat en una fossa comuna del cementiri del poble.

Jo, des de petit, havia seguit amb curiositat les poquíssimes notícies que ens arribaven sobre els maquis. Guerrillers, després "maleantes", que havien transitat pels boscos de la zona i dels que es parlava molt poc i amb molta cura en una època de por i repressió franquista.

Les notícies de l'Elio van fer-me endinsar en aquesta història que es mou entre el personal i el col·lectiu. Un recorregut que enllaça moments de gran conflicte a Itàlia i a Espanya i que creua diferents formes de resistència dins d'una Espanya colpejada per la Guerra Civil i dins d'una Europa que sortia destrossada de la Segona Guerra mundial.

Història d'una recerca

El 1947, l'Elio Ziglioli, amb 20 anys se'n va de Lovere, Llombardia (Itàlia) per trobar-se amb el seu pare, membre del partit comunista, fugit a París. La seva família destina més de 60 anys a intentar descobrir què havia passat, seguint diverses investigacions que resultes infructuoses.

Tot canvia quan l'historiador Argimiro Ferrero, que prepara una biografia dels germans Sabaté, maquis i anarquistes, topa amb el nom d'Elio Ziglioli i acaba sabent que formava part de la columna de maquis anarquistes "Els primos", que traslladaven armes a Barcelona per sabotejar el govern franquista. Les investigacions d'Argimiro i de l'expert en Sant Llorenç del Munt Jordi Guillemot, els porten a descobrir que l'Elio havia desaparegut a Castellar el 1949. Guillemot, a partir d'una entrevista amb Lola Argemí, masovera del Castell de Castellar del Vallès, descobreix que l'Elio va ser torturat i assassinat a prop d'allà i enterrat en una fossa comuna sense cap indicació.

L'assassinat, tal com van acabar descobrint Ferrero i Guillemot després de crear les investigacions, es va produir després que la Guàrdia Civil el detingués a Castellar del Vallès i l'interrogués perquè denunciés els seus companys i expliqués on amagaven les armes que duien cap a Barcelona.

A partir d'aquest descobriment Ferrero intenta connectar amb els supervivents de la família de l'Elio i escriu a l'Ajuntament i a la Biblioteca de Lovere. No té massa esperances de reeixir en l'intent, però aviat rep un correu electrònic d'Enrica Volpi, Roberto Ziglioli i la seva filla Federica. La família italiana es trasllada a Castellar per conèixer la història en profunditat. Es du a terme el procés d'excavació i, entre

d'altres cossos anònims, s'arriba finalment a l'exhumació del cadàver de l'Elio i a la del cos d'un altre possible maqui enterrat amb ell. La Generalitat de Catalunya dona suport a aquest procés i mesos més tard les proves d'ADN certifiquen que les restes trobades són de l'Elio. El maig de 2019 les restes són entregades a la família en una cerimònia a Castellar del Vallès i, posteriorment, traslladades a Lovere, on l'Elio Zigloli reposa en un nínxol amb el seu nom i cognom.

Horari | 20:30

Destinataris | Públic general

Organitza | Comissió BRAM! i Ajuntament

Programa | [BRAM! Mostra de Cinema. Edició 2023](#)

Ajuntament de Castellar del Vallès · Passeig Tolrà, 1 | 08211 Castellar del Vallès |
Tel. 93 714 40 40